

Földeáki-Horváth Anna

SÉRELMEK ÉS MEGBOCSÁJTÁSOK

Földeáki-Horváth Anna

**SÉRELMEK ÉS
MEGBOCSÁJTÁSOK**

Válogatott versek és versprózák

URÁNUSZ Kiadó, 2001.

Borító és illusztrációk:
Péter Kréher Uko

© Földeáki-Horváth Anna, 2001
ISBN 963 9304 16 6

URÁNUSZ Kiadó, Budapest, 2001.

Nem azért vállalom negatív érzelmeket,
mert szenvedegni akarok,
hanem azért, hogy megmutassam:
minden mélységből van kiút és
- Máté Péter szavaival -
„mindig van remény”,
de abban hinni,
azért tenni kell!

Földeáki-Horváth Anna

Előszó

Talán kissé rendhagyó kötet *Földeáki-Horváth Anna* első verseskötete. Már címe is - *Sérelmek és megbocsájtások* - léleklátást, belső utakat, megszenvedett megoldásokat sugall, egy nem könnyű élet buktatóiból a győztesen való kikerülést.

Ennek megfelelően a kötet témái közül is hiányoznak a tájleíró versek, az évszakok és más, a szinte „szokottnak” vélhető témák. A kötet anyaga mégis sokszínű, ám a sokféleség ellenére egységes. Sajátos látásmód jellemzi valamennyi művét, akár versről, akár versprózáról van szó.

Saját kételyeiről és kiútjairól ad számot a szerző, a művek mégis mindannyiunkhoz szólnak saját kifejezési és látásmódjuk szerint. A versekből nem hiányoznak a mély érzelmek, a legtöbbször azonban elbújtatva a szavak, verssorok mögé. Sok bölcselkedés jelzi a szerző útkereséseit, megtalált igazságait azonban nem erőszakolja rá senkire. A versek egy részét érezhetően csak nő írhatta: az anyaság, az anyai érzelem, a gyermek féltése is utat tör magának Földeáki-Horváth Anna verseiben. Teret kér magának a szerelem is sokszor elbújtatva a kételyekben, a magánnyal viaskodva, néhol éppen a magányt választva. Sok csalódás és tapasztalat írathat csak le ilyen sorokat: „Falat emelsz emberséged köré / titkolni, mi van legbelül. / A falak állnak és szilárdak, / köztük ott vagy Te, egyedül”. (Falak)

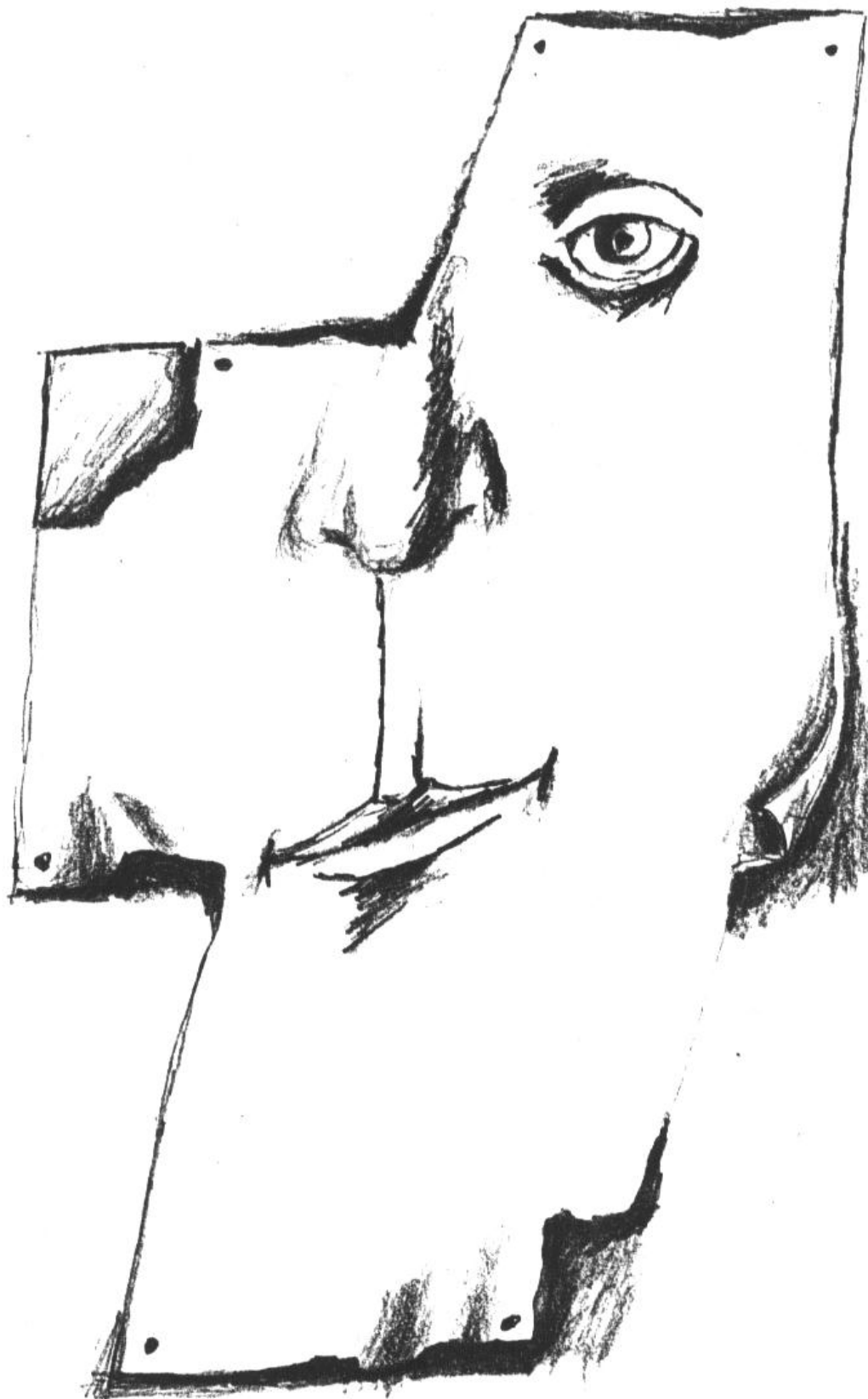
Bár a kötetben játékos verseket is találunk, versei többsége mégis inkább fájdalmas hangulatú, miközben - vagy éppen ezért? - az útkeresés izgalmasságát is magában hordozza. A versek alapja talán éppen a szerző önmagába vetett hite, melyről így ad számot: „Erő az, mit tudok, hiszek, / tenyeremen tüzet viszek. // Erő, mi immár a részem, / nemcsak félig, de egészen.” (Erő)

A kötet egészét a remény, a kiút megtalálása jellemzi, amely mindannyiunk számára tanulságos

Budapest, 2001. február

Györgypál Katalin

BENNREKEDT SZAVAK

Bennrekedt szavak

A sok ki nem mondott szó,
sok vágyott, de meg nem élt jó
rámtelepül, lábamról lever.
Feldolgozhatatlan, emésztő teher.

Egy ideje

olyan az életem, mintha az „alvilág poklait” járnám,
mintha valaki tudatosan mindent megtapasztaltatna velem,
hogy ezáltal tudást szerezzek, közelebb jussak a megvilágosodáshoz.

És valóban:

soha ilyen boldog nem voltam, mint most, amikor kívülről szemlélve
a legboldogtalanabbnak kellene lennem.

Szétoszlóban a köd, amiben eddig éltem.

Meglepő felfedezéseket teszek szinte nap mint nap és nem értem,
miért nem voltak eddig ezek egyértelműek számomra?

- mert nem volt időm gondolkodni rajtuk?
- mert nem tudtam, hogy gondolkodni kell rajtuk?
- még nem volt itt az ideje, hogy választ kapjak?

Miért kell 44 év a felismerésekhez?

Miért nem hoztam ezt a tudást magammal?

Ez a sok MIÉRT foglalkoztat, és sokkal jobban érdekel, mint bármi más.
Szeretnék választ kapni

a kérdésekre,
a mindenségre,
magamra.

Talán

ha időben elindulok belső utamon,
ha időben elkezdem kutatni az ok és okozat közötti összefüggéseket,
ha nemcsak az egyértelmű kapcsolódásokat veszem észre,
de időnként az unalmasabb, kellemetlenebb mélyebb rétegekben is kutatok a
miérttek után,
ha időben felismerem az igazán fontosat,
a lényeket,

talán

megkímélhettem volna magam az eleinte csak egyre gyakrabban,
majd egyre erőteljesebben jelentkező,
kívülről jövő figyelmeztetésektől.

Egyesülés a pillanattal

Közeli halálom lehetőségének tudatában
kinyíltak számomra
a pillanat eddig lezárt kapui.
Rádöbbsentem: mindig kívül voltam!
Az itt és most jelenével soha nem tudtam egyesülni,
állandóan a következő másodpercben jártam.
Így hát életem jelentős részében egy szemvillanással futottam
önmagam előtt.
A jelen pillanattal való egyesülés
helyett
a következő
s az az utáni
történeteket vártam, terveztem,
tehát az éppen-akkor örömet
sosem éltem át.
Futottam egy kielégületlen és kielégíthetetlen beteljesedés felé.

Most döbbsentem rá: ez csak a jelen mozzanat teljes átélése,
az itt és most átérző megértése jelentheti.
Ha folyton a következő momentum után futok,
el sosem érhetem.
A meg-nem-élt örömek összeaszalódott halmaza bűzölni kezd
és megrontja szagával a következő pillanatokat.
Észre csak ekkor venni, hogy valami nincs rendben...

A megoldást többnyire a múltban keresem,
de a kulcs
a jelen,
a pillanat.

SÚLYTALAN SZAVAK

Hogy vagy?

„Hogy vagy?”

- kérdeztem tőle.

„Nem értelek!”

- nézett rám csodálkozva,
s továbbsietett.

Hallasz?

Az, hogy nem hallok hangom,
nem azt jelenti,
hogy nem szólok.

Annyit jelez csupán,
hogy füled
bizonyos rezgéseket
nem érzékel.

(hozzászokott talán az általad keltett
túl nagy zajhoz)

Súlytalan szavak

A sok komolytalanul kimondott szó,
a sok meg-nem-cselekedett jó,
sok cél nélkül elindított mosoly,
sok ígéret, mi hiszed, hogy komoly -

büszkévé tesz, önérzetet ad:
emelt fővel ünnepled magad.

Levél

Megszólítás: Kedves Azt-Hittem-Barátom!

Tartalom: Tudom, igen fontos és elfoglalt ember lettél.
Egyetlen dolgot mégis tégy meg a kedvemért.
A tükörbe nézve ennyit mondj:
Én még mindig ember vagyok,
csak most nem érek rá...

Aláírás: Szinte-barátod

Élet-tánc

Ritmus az élet, pulzál, lüktet,
Járja az ember, hurráz, csügged.
Járjuk mi együtt az élet-táncot,
Elszédülsz tőle, de mégis járod.

Lassíts le néha, jó pajtásom,
Észreveszed majd sóhajtásom.
Elfáradtam, pihennék, de mást akar a ritmus,
Gúzsba köt, már ő irányít, élet helyett cirkusz.

Porondon az ostor hangja csattog, felpörög a tempó,
Táncos lábak vad hajszáját fokozza zaklató parancsszó,
Jobb láb koppan, bal láb toppan, tudsz te torz ütemre ugrálni,
S a mutatványtól elfelejted, hogy meg akartál állni.

Nem emlékszel pajtásodra, lassú már a régi taktus,
Ostor hangja, nézők tapsa, célod, hogy a csúcsra feljuss.
Elvarázsolt élet-táncos, vágyad felröpít a holdra,
Magasra szállsz, egyre feljebb, lábad felhőpolkát ropna.

Égbolt, nap, hold, fényes csillag - álmod újabb táncparkettje,
Tejút fátyol libben körbe, göncölszekér röpít messze;
De neked még ez sem elég, fokozod az örült ritmust,
Ám megbotlasz, lépést vétesz, utolérni tempót nem tudsz.

Ütemadó ostorhangtól elszakadtál, messze jársz,
Föld és ég között bokázol, saját lépést nem találsz.
Eszeveszett kalimpálás lett a táncból, barátom.
Szomorú és hamis látvány. Felhőtáncos? Sajnálom!

Ritmus az élet, pulzál, lüktet,
Vár vissza téged, újrázz, küzd meg.
Ütem, ha gyors, ha lassú néked,
Taktust magadnak szabd meg, kérlek!

Bálvány

Bezárom
világom,
önmagam
imádom.

Oltárra
föltezem
testem és
csöpp eszem.

Hozsanna
és tömjén:
éljek én,
én, sőt én!

Bűn a szó

Bűn a szó, mit elhallgatsz,
Bűn, ha érzést elfojtasz.
Vállald magad, ahogy vagy,
Tedd, mit sorsod tenned hagy!

Küzdj, de tudd, hogy hol a határ,
Dolgozz, s légy az is, ki megáll!
Pihenj, ha kell, ám ne henyélj,
Büszke legyél, mégse kevély!

Ne mástól várd, mit te akarsz,
Gesztenye tiéd, ha kaparsz.
Túl sokat ülni ha szeretsz,
Lovasszobor, csak az lehetsz.

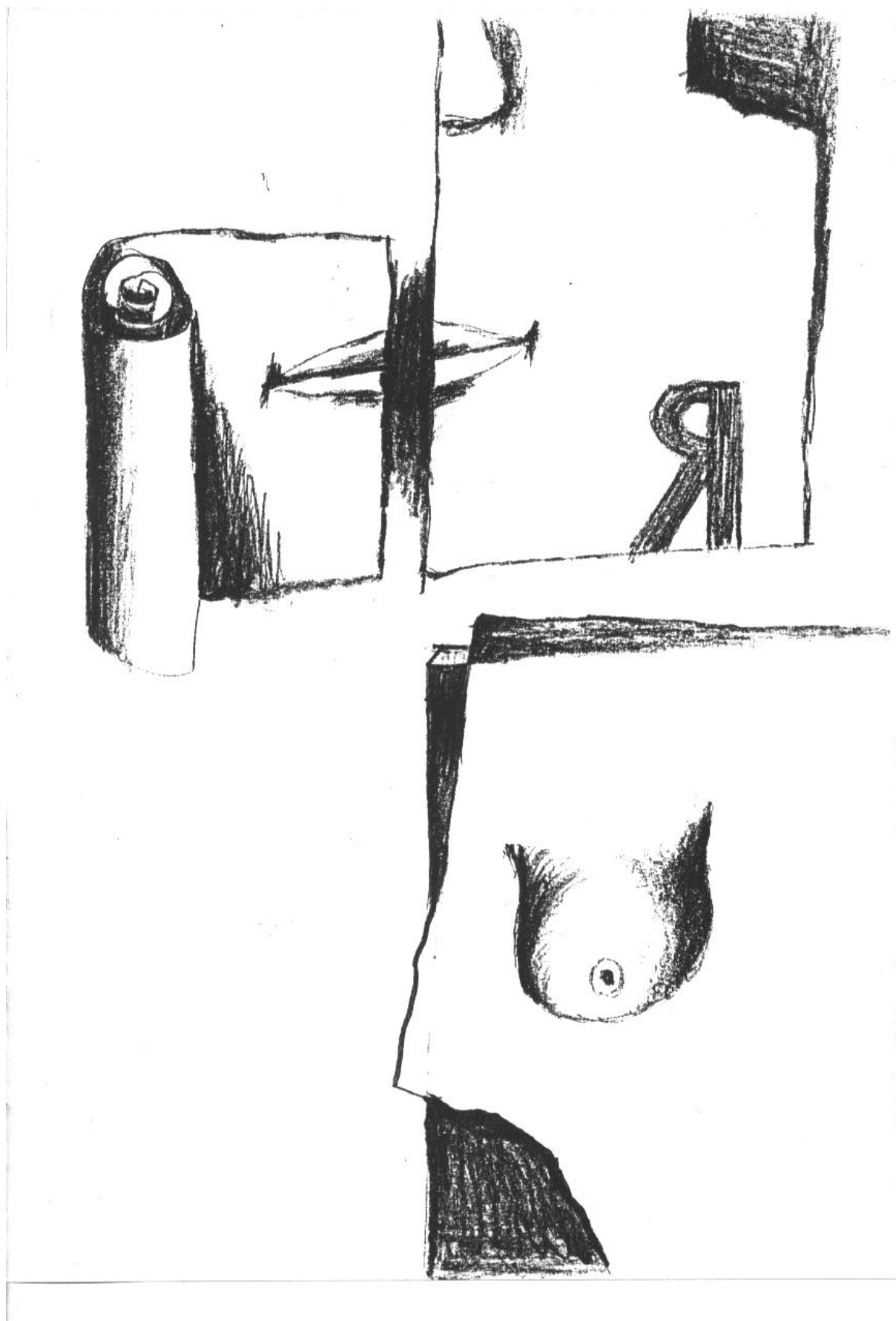
Relativitás

A kövérnek fáj a hája,
Soványnak sír a bordája.
Magánya fáj magtalannak,
Családja a csalárd papnak.
Vágynék látni, szól a vak,
A látó meg tapogat.

Szegénynek fáj nincstelenség,
Gazdagnak nincs kincse elég.
Öregember élni akar:
Bár lehetnék még fiatal!
Ifjú pedig kesereg,
Hogy miért nem öregebb!

Mindig arra vágyunk, mi nincs.
Kívánságunk ezer bilincs.
Mi nekem jó, neked teher,
Igazságot ki dönthet el?
Megítélni bizony bajos,
Mert itt minden viszonylagos.

CSÁBÍTÁS

Csábítás

Ezüstfehér kígyóként kúszom fel a földről
láбайдон körbe-körbe, egyre feljebb.
Minden négyzetcentiméteredet meg akarom ismerni.

Mellkasodhoz érve beljebb vágyom:
a lelked kell.
Beléd hatolok, megtalálom.
Rátekergetőzöm, körülfonom
és ott maradok ezüstfehér szalagként
örökre veled.

A Sátán menyasszonya

A Sátán menyasszonya voltam,
hemperegtem sárban és a porban.
Repült a patás a pokolra velem...
Észvesztő fekete szerelem.

Mottó: Sose bízz egy úthengerben,
bármit ígér is gyenge pillanatában!

Bizalom
(kontra gének)

Szerelmes lettem egy úthengerbe.
Kölcsönösnek ígérkezett a dolog.
Hosszas udvarlás után végre úgy döntöttem, kötélnek állok.
Elérkezett a nagy pillanat.
Levettem ruháimat, hanyatt feküdtem és rábíztam magam.
Ő jött felém, gyengéden, visszafogottan.
Simogatni készült, becézni, játszani velem.

Utolsó pillanatban azonban felülkerekedett benne a kötelességtudat:
határozottan átment rajtam.

**Lelkem majdnem halála
10 versszakban**

Elbukott szerelem
kínjától gyötrődtem.
Bánat és csalódás
érzése örölt fel.

Gyógyító szavaid
ápolón nyugtattak,
még fájó sebeim
hegedni látszottak.

Gyermeki lelkemet
kitártam előtted,
hittem, hogy barátom
válík majd belőled.

Barátság szorosabb
kapoccsá szélesült,
őszinte emberi
lélekhíd létesült.

Bizalom felébredt
újra a lelkemben,
vágyak lágy húrjai
rezdültek testemben.

Csodával határos
egymásra találás
mélységes hitet nyújt
magából át a társ.

Zuhanva józanít
a hűvös valóság:
álarc a szelídség
és álarc a jóság!

Felkínált gyermeki
lelkemnek ez a vég,
lezuhant, összetört,
hinni sem merem még.

Szelídség álarca
rászedett, elbűvölt,
gyógyulást ígért és
helyette lelket ölt.

Magányom végleges,
a lelkem bezárult,
Emberi társ-vágyam
örökre elárvult.

Megnyitott ajtó

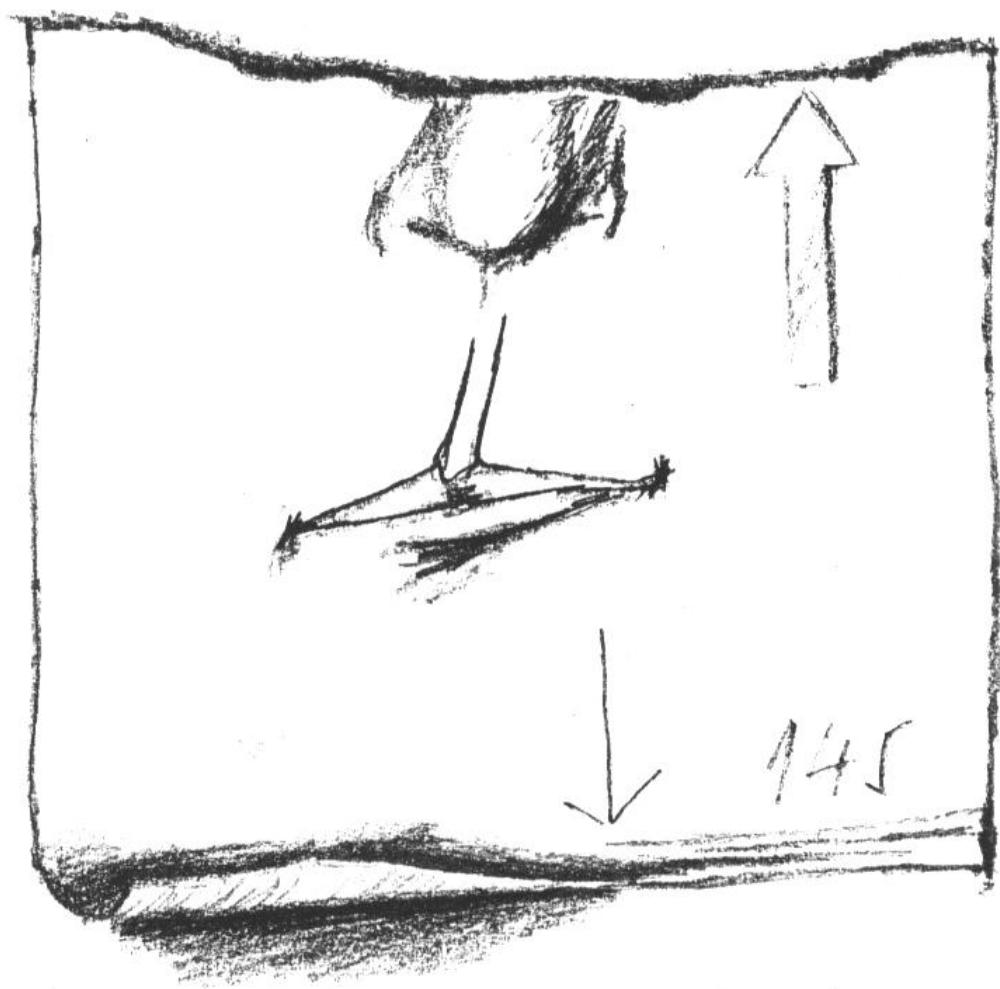
Vágyaim és érzéseim örökre lezártak vélt ajtaján bekopogtál.
Évek óta vártam érkezésed, most mégis megrémített jelenléted
kézzelfoghatósága.

Kinyissam a kaput, beengedjelek?
Bizonytalan, érzékiségemet már félig felkeltett félelmemben annyit feleltem
elváltoztatott hangon, hogy akiért jöttél, nincs itthon,
de minden valószínűség szerint meg fog érkezni.
Te hitted is meg nem is, téováztál, s végül továbbmentél.

Most várom, mikor kopogsz ismét,
hogy immár saját hangomon válaszolva
kinyissam neked az ajtót.

Kezem már a kilincsen.

FALAK

Falak

Falat emelsz emberséged köré
titkolni, mi van legbelül.
A falak állnak és szilárdak,
köztük ott vagy te, egyedül.

Elidegenedés 1.

Egy emberben bízhatok,
s az az egy
- az én vagyok.

Elidegenedés 2.

Párosan szép az élet,
de az egyik
nem én vagyok!

Írígylány

Lelki síkon nagyon jó,
hogy hozzám ő hasonló.
Testi síkon szép lehet,
hogyha ölel és szeret.
Minden együtt.
Írígylány!
Mégis inkább a magány!?

Az én magányos oldalam

I.

Kevés dolog van,
mi tökéletesebb lehet,
mint
a magány.

II.

A magány
a legellentmondásosabb érzés:
felemelően gyönyörű és
letaglózóan fájó.

III.

A magány
csendes
csoda,
mely tartalmaz,
talányos
(néha bár halálos)

Elszigetelődés

Magammal mint egyetlen normális
egyeddel még kijövök,
de örök problémám van másokkal.
Bár sokkal nyugodtabb vagyok, mint régen,
mégsem sikerül reagálnom hidegen.

Fáradna az idegem?

Harmat

Mint a harmat,
mit felszív a nap:
erőm az életre ennyi marad.
Felszív és szétszór -
már nem vagyok.
Köröttem a fű még ragyog...

Félek

Félek, hogy az életemet
Egy ponton majd eldobom
Lehet oka depresszió,
Kimerültség, vagy hormon.

Te, ki hallasz, aki értesz,
Hogy ne legyek felesleges,
Tudod, mi az, mire vágyom:
Kérlek, Istenem, hogy, szeress!

Emlék a félelemről:

A falak hidegek,
pattannak idegek:
 félek!
Nincs közelben,
távolban egy
 lélek.
Félelmemmel
magam vagyok
 ketten.
Feszül a csönd,
valami fönt
 reccsen.

Az éjszaka néma,
nesz hallik ám néha
 lentről.
Matatás ott,
valami most
 feldől.
Fülemben zakatol,
dobhártyán áthatol
 vérem.
Érfal dobban,
forrón lobban,
 érzem.

Zárkulcs halkán fordul,
vészjóslón csikordul
ajtóm.
Lépés hangja
torkom marja
fojtón.
Órák éjfélt mutat,
elhagy az öntudat
kábán.
Karjába kap,
velem szalad
a sátán.

Félelem

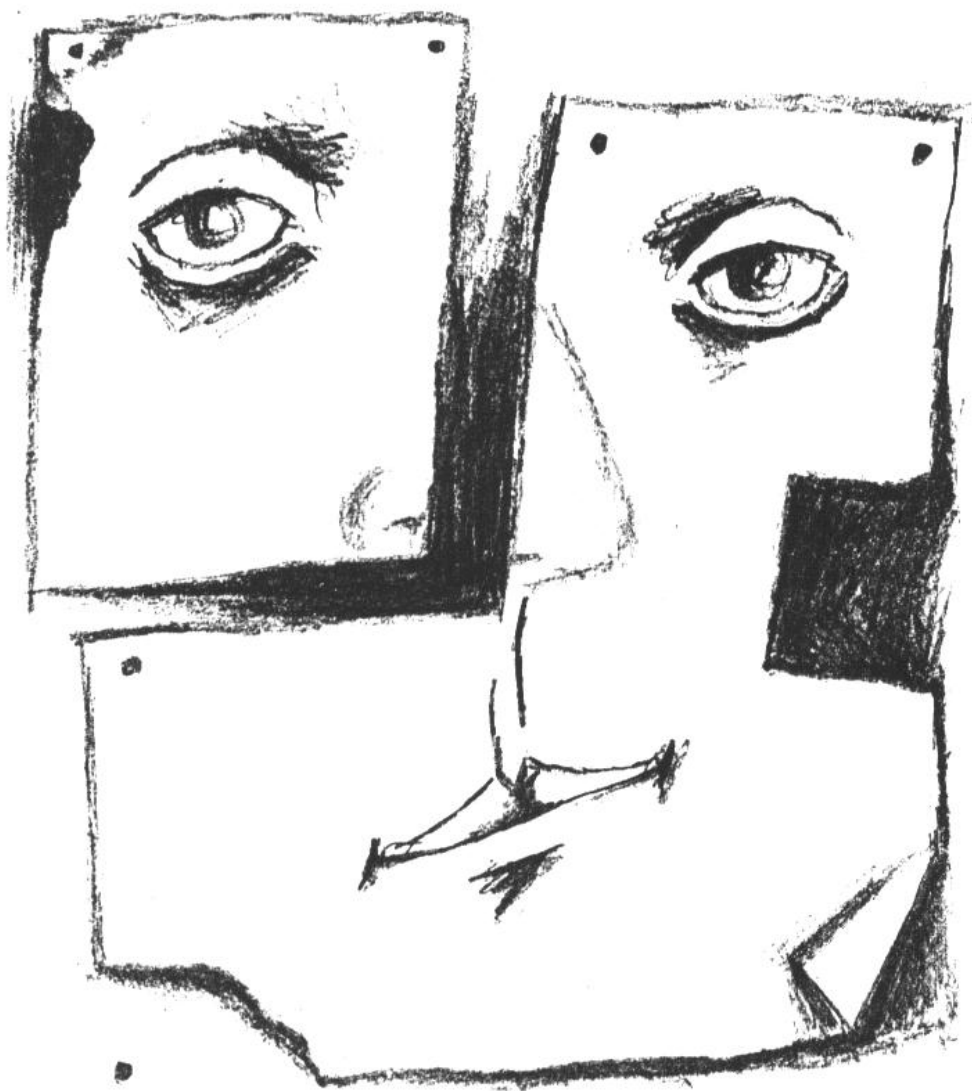
Amióta
létezem,
elkísér a
félelem.

Körülfon,
s számomra
ő már lételem.

Nem!

Döntöttem:
nem félek!
Minden
pillanatban
túléllek,
élet.

LEVÁLÁS

Mama

Az általad nyújtott biztonság
kiáltó hiánya
lassanként elemészt.

Már egyedül bolyongok tovább,
várlak, ám hiába.
Mama, nyújts feledést!

Voltál....

Nem tanultál, s mindent tudtál, ami szép és jó,
Ami nemes, ami tiszta, ami nem való.
Benned volt az ősi tudás, benned az erő,
Egyszerűség, önátadás, Mama, Anya, Nő.

Láthatatlan voltál szinte, mégis óriás,
Embersorsok bölcsője a kis szülői ház.
Felnőttem, de néha most is elfog a honvágy:
Törődésed visszafogott, símogató, lágy.

Elmentél, s veled a varázs, eltűnt a csoda,
Elillant a biztonság, mert múlté vagy, Mama.
Fegyver nélkül csatatéren maradtam magam
Túlélésért kapaszkodva búsán-boldogan.

Taníts, kérlek, emberséget onnan, hol most vagy!
Fennmaradni tisztességben, kísértés bár nagy,
Megállok és tovább lépek, büszke lehess rám.
Köszönöm, hogy Te voltál az én Nagymamám!

Mama!

Mama, nehéz nekem
Mama, légy itt velem
Mama, úgy hiányzol
Mama: mindig, százszor

Mama, elrontottam
Mama, de sok rossz van
Mama, ez az élet?
Mama, védj meg, kérlek

Mama, hozzád bújnék
Mama, érted nyúlnék
Mama, vigasztalj meg
Mama, lányod szenved

Mama, halld a hangom
Mama, simítsd arcom
Mama, nyugtass lágyan
Mama, ringasd ágyam

Mama, megnyugodtam
Mama, elfogadtam
Mama, élek tovább
Mama, tégy egy csodát!

Énekelj, fiam!

Lázadj, fiam,
légy merészebb
apádnál és
anyádnál!

Törj ki, hogyha
úgy gondolod,
valamit már
találtál!

Hamis istent
sose szolgálj:
„Pénz, hiúság,
hatalom -

Ismerlek jól,
ám tinektek
a lelket
nem adom!”

Szíved hangja,
ha ráfigyelsz,
megmutatja
az utat,

Melyen járva
megtalálod,
s megérted a
titkokat.

Írj dallamot
a versemhez,
játszd el magad,
énekelj!

Társakat is
keress hozzá,
ha nem jönnek,
értük menj!

Tiszta hangod
 legyen példa.
 Száll az ének
 felhőn túl:
„Béke legyen,
 ne háború,
 mert a földünk
 elpusztul!”

Több ez

Több ez, mint
 szerelem:

anyai érzelem.

Nagykorúsági szülői engedély

(birthday rap)

Tizennyolc éves és életképes,
Bebizonyította már nekem.
Hozzájárulok, hogy nagykorúvá váljon
Az én féltett, drága gyermekem!

Érted

Azért vagyok, hogy te lehess,
Szeretlek, hogy te majd szeress.
Éhezem, hogy jóllakhass,
Ébredek, hogy te alhass.

Megszülettem, hogy te élhess,
Lemondtam, hogy te remélhess.
Erőm csökken, fényed nő,
Vélem múlt, érted jövő.

Elfogyok, miközben fejlődsz,
Összemegyek, mire felnősz.
Hajam kihull, tiéd dús.
Izom sorvad, feszül hús.

Csodálatos körforgás,
Voltam én és lesz majd más.
Felnevellek, imádlak,
S átadlak a világnak.

Indulj!

Költöttelek, neveltelek,
a csőrömből etettelek.
Itt az idő, repülj, szállj,
csillagokig meg se állj!

Költöttelek, neveltelek,
ápoltalak, szerettelek.
Itt az idő, repülj, huss -
csillag szárnyán messze juss!

Költöttelek, neveltelek
és most útnak eresztelek.
Itt az idő, úrmadár,
hódítsd meg, mi rád fenn vár!

Leválás

Leszakadt lelkem egy darabja.
Kiszakadt hús a húsemből.
Világra szültem egy bolygómat.
Világba löktem, hogy pályára álljon,
s közben - én balga -
kapkodnék érte zokogva,
hogyan visszatartsam.
Nyúlnék csodás, fényesedő
csillagom után, hogy ne repüljön
messze tőlem.

Adj erőt, Uram, hogy megtanuljam
távolról óvni, szeretni, csodálni őt!

Öcsike

Jó, hogy vagy, te kis hülye
tökéletlen öcsike.
Szerethetlek hibáiddal,
értelmetlen vitáiddal.

Jó, hogy vagy, te kis hülye
mégis nekem öcsike.
Te meg én egy család vagyunk,
szülő nélkül, csak mi magunk.

Jó, hogy vagy, te kis hülye
megvénülünk öcsike.
két gyerek a rosszban, jóban,
felnőtt korban, elmúlóban

A hetvenötödik

Hetvenöt tavasz, hetvenöt nyár,
Hetvenöt panaszt zár le a száj.
Hetvenöt ősz és hetvenöt tél,
Hetvenöt remény alszik, de él.

Hetvenöt bimbó - nyílásra vár.
Hetvenöt kinyílt, mind mást talál:
Hetvenöt gyűlölt s imádott név,
Hetvenöt megküzdött, virágzó év.

Hetvenöt öröm, megannyi könny,
Hetvenöt érzés, még több közöny.
Hetvenöt rózsaszál, kinyílván mind,
Hetvenöt, későn bár, büszkén tekint.

Hetvenöt virágnak illata száll,
Hetvenöt illatban fürdeti nyár.
Hetvenöt friss harmat élteti őt;
Hetvenöt tüskéje - befelé nőtt.

VIGYÁZZ RÁM!

**Izzó-hideg szerelem
(Hale-Bopp üstököshöz)**

Itt vagy újra! Merre jártál
Ezredévek távlatán?
Változott-e, amit láttál
Most és akkor, hajdanán?

Tetszem-e még úgy, mint régen
Ezredévek távlatán?
Kettesben voltunk az égen:
Szép csillag s a kisleány.

Élet sarjadt a testemből
Ezredévek távlatán,
Lélek fakadt a lelkemből,
Öröm volt az, tiszta nyár!

Ám testemnek adománya
Ezredévek távlatán,
Pusztulásba rohan mára,
És ezt nékem látni fáj!

Üstökösöm, térj majd vissza
Ezredévek távlatán,
S figyelj, ha az égbolt tiszta:
Én, a vén Föld, várlak ám.

Nem jönnek a randevúra
Ezredévek távlatán,
Magzatjaim háborúja
Pusztított el; rám ne várj!

Vidd hírül a messzeségnek
Ezredévek távlatán,
Gyászolják a veszteséget:
Ellobbant egy szalmaszál...

Egyszerű szerelem
(Szeretem első érzésre)

Jöjj drágám,
oly régen vártalak,
Föld hátán
most megtalálalak.

Jöjj értem
én fehér kedvesem,
Óvj, szeress
lágyan és csendesen.

Kitárulkozás

Végy el,
itt vagyok, én vagyok.
Lelkem
és a szívem ragyog.
Tekintetem
tisztá és őszinte,
Kezem téged
hív, kérlek, jöjj ide!

Bilincsek nélkül

Keress,
találsz.

Találsz,
szeress.

Szeretsz,
figyelj.

Figyelsz,
eressz.

Ha maradok,
tiéd vagyok.

Tiéd?

Hitted,
mi nálad van,
tiéd.

Ő
elhagyott.

Nem érted.
Miért?

Vigyázz rám, s én táncolok

Óriás tenyered szélsőndes barázdáiban megbújni vágyom.
Ott szeretném élni életem parányi barátaim között.
Nem is érzékelnéd jelenlétem, miközben pusztá léteddel örködnél fölöttem.
Védett, biztonságos tenyered - melyet nem baj, ha néha összecsuknál - lenne az
otthonom.
Arra azonban vigyázz, ne szoríts erősen a markodba,
mert abba belehalok.
Ha nyitva tartod tenyered, de legalábbis időnként kinyitod,
örökre ott maradok.
S ha szükséged lenne társaságomra,
csak fújj rám háromszor.
Én máris felébredek,
megszépítkezem, kifényesítem szárnyaimat, felszállok tenyeredből,
s gyönyörű táncot járok örömdre a levegőben.
Azt akarom, hogy boldog légy, mert vigyázol rám.
Ha beteltél a látványom nyújtotta örömmel, ismét visszaszállok otthonomba,
s pihenek, ábrándozom, élek tovább...

Rakj össze

Egy, kettő, három és négy,
darabokból állok még.
Szilánkokból rakj össze,
megmozdulok majd ötre.
Hatra, hétre felállok,
lendületet találok.
Nyolcra futok, táncolok,
kilencre már szárnyalok,
s ha nem érezlek tízre még,
részeimre hullok szét

Lennék

Lennék én a szeretőd
és lennék én a gyermeked,
lennék anyád, testvéred
és lennék időd, rengeteg.

Lennék zene füleidnek,
lennék szín a vásznadon,
lennék ecset a kezeden,
lennék hang az ajkadon.

Lennék levegő szobádban,
lennék bőr a testeden,
lennék vér az ereidben,
lennék pitvar szívedben,

Lennék izom csontjaidon,
mindez lennék én neked.
Mégis, ha te mást gondoltál,
mondd el, mit kérsz, mi legyek?

„Ahogy lesz, úgy lesz”

Megfogott egy régi dallam:
vak koldusnő játszott halkán
aluljáró sodrásában,
megtorpant egy percre lábam.

Lélegzetem elakadt,
figyeltem a hangokat.
Gyermekkorom dala szól,
szövegét még tudom jól:
*Légy szerény, mint én,
légy elégedett, szívem,
a jövőt nem sejthetem,
ahogy lesz, úgy lesz.*

Lépcsőfokról visszaléptem,
billentyűn a kezét néztem,
megdicsértem, megköszöntem,
egy ötvenest odalöktem.
Elindultam, ám a dallam
utánam kígyózott halkán.

Nekem szól az üzenet,
s én most megosztom veled:
*A jövőt nem sejthetem,
a sors keze rejtelem,
ahogy lesz, úgy lesz,
bárhogy lesz, úgy lesz.*

Tünemény

Nyúlok és nem érlek,
Szólítlak, nem érted,
Fognálak, köddé válsz,
Szorítlak, messze szállsz.

Elillansz, megcsillansz,
Szél szárnyán megvillansz.
Álmomban kergetlek,
Ébredve elvesztlek.

Felhővé változom,
Szellőként kárhozom,
Rádfújok, lehellek,
Érzem már szerelmed.

Megállok, megállunk,
lágyszínekké válunk.
Szélfű, szellőlány,
égbolton szivárvány.

Révület

Pózok és szerepek
gyűlölök szeretek
álarcok rejtenek
fal mögött rejtjelek

keresném arcodat
kínlódok harcokat
adj jelet létezel
lassan már kétezer

titkodat fejteném
lényedből sejteném
nem vagy más révület
élek hát nélküled

mégis ha hallanál
magadból vallanál
itt vagyok figyellek
kódollak ismerlek

érints meg fedezz fel
érzem rég keresel
éterben hold ragyog
álarcban ott vagyok

Altató

Álmodjunk, barátom,
álmodjunk életet:
aludj, s én éneklek
néked egy éneket,
álmodjunk, barátom!

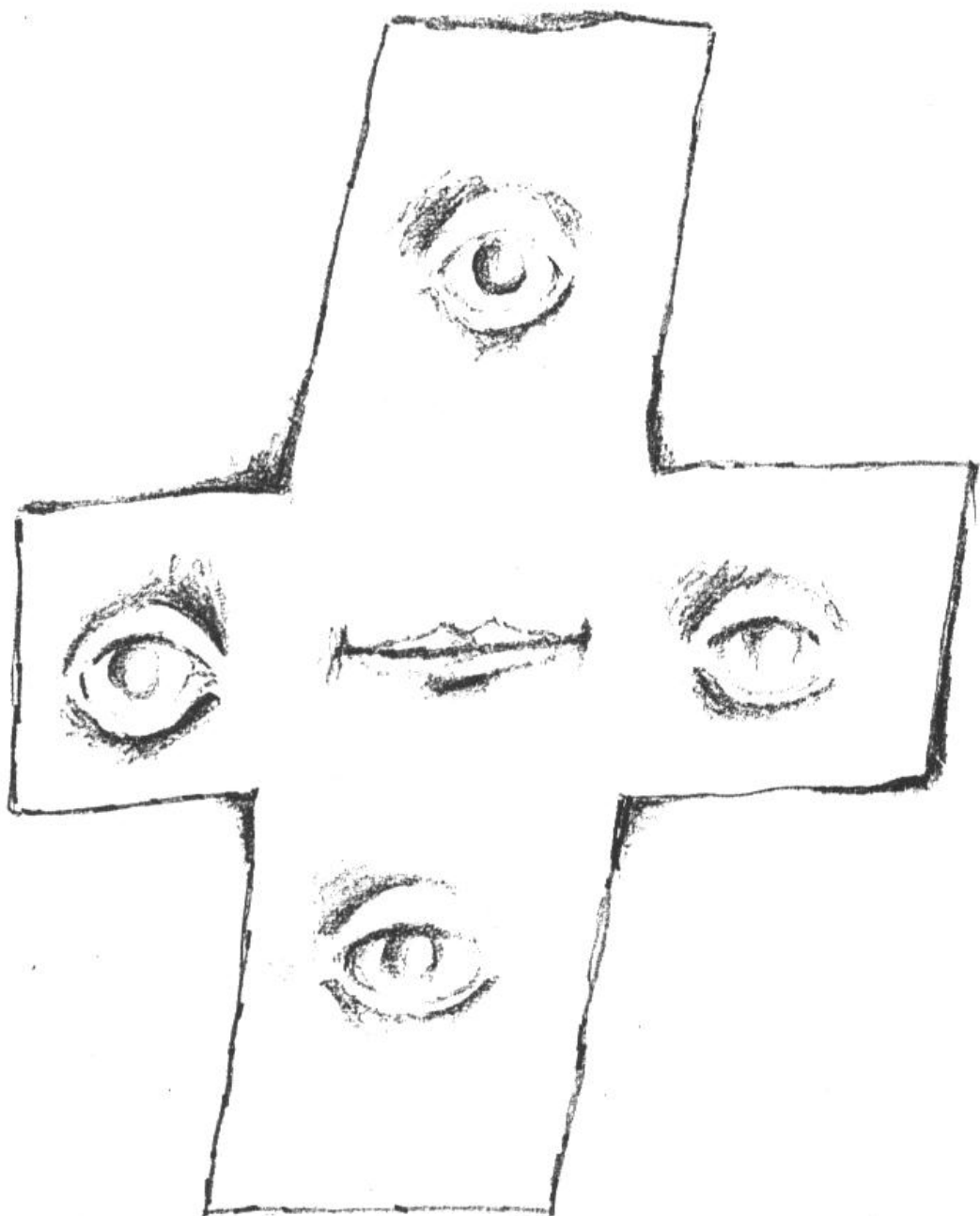
Álmodjunk, barátom,
álmodjunk életet:
álmunkban életünk
gyönyörű szép lehet,
álmodjunk, barátom!

Álmodjunk, barátom,
álmodjunk életet:
álmodd, hogy van lányod,
s vagyok én neked,
álmodjunk, barátom!

Álmodjunk, barátom,
álmodjunk életet:
olvassák versedet,
csodálják képedet,
álmodjunk, barátom!

Álmodjunk, barátom,
álmodjunk életet:
álmodd, hogy álmodsz,
s álmodok én veled,
álmodjunk életet!

BEKOPOGTAM ÖNMAGAM KAPUJÁN

Várj még a prófétasággal!

Ne légy öntelt,
ha már tudod,
honnan jön a fény.
Maradj szerény,
hisz a tudás
maga nem erény.

Első lépcső,
hogyan felismerd
törpe önmagad.
Második csak,
hogyan ráeszmélj:
a mindenség Te vagy.

Ha nagy lennék

Ember lennék főállásban,
másodban meg gyermek.
Büszke volnék tudásomra,
sírnék, hogyha vernek.

Csilingelőn kacaghatnék
szívem hogyha ragyog.
Válaszolnék egyenesen,
nem úgy, mint a nagyok.

Jönnék, mennék, dolgom tenném,
építenék házat.
Cserepekről, emberekről
leverném a mázat.

Kárörvendő lehetnék egy
biztosító cégnél,
s oldalamat fognám minden
át-nem-ugrott lécnél.

Kijózanítóban háynék
tüzet, mint a vulkán,
vagy borsót a kórházfalra
másnap el nem múltán.

Sínre kerülnék a végén,
de már ott a vonat.
Nekem szinte mindegy lenne,
jön éppen, vagy tolat.

Maradok hát inkább gyermek
de tanulok ebből:
nevetek addig, ha vernek,
míg a sorsom eldől.

Találkozás

Önmagammal szembejőve
pár szót váltottunk megint:
hogyan mennek most a dolgaink,
mi a helyzet benn és kívül?

Megbeszéltük, hogy időnként
megállunk így kettecskén,
figyelmünket csak egymásra
fordítjuk majd: én meg én.

Megnyugtat, hogy van, aki
a világon épp rám figyel,
érdeklődik, én hogyan élek,
mit csinálok és kivel.

Ritka sajnós, hogy magammal
találkozni van módomban,
megszólítani sem mindig
merem, inkább kínlódom.

Most azonban úgy döntöttem,
legközelebb, ha látom,
rábeszélem, éljünk együtt,
legyen ő a barátom.

Ketten biztos könnyebb lenne,
s okosabbak is lennénk.
Szerethetnénk egymást bátran
anélkül, hogy tévednénk.

Happy end az lehetne, ha
találkoznánk másokkal,
akik szintén találkoztak,
s boldogabbak már sokkal.

Variációk egy témára

1. Leltár magamról:

1 db 5 százalékosan kihasznált, jobb és bal féltekés agy
4 db kéz
2 db gyermek
1 db magas érzékenyséű (hi-fi) lélek
pár sor
ennyi

2. Miből állok én?

Én gyermekeimből és írásaimból állok.

Bekopogtam önmagam kapuján

Az ajtó nehezen mozdult,
de lassacskán,
nyikorogva kinyílt.

Egy sötét terembe léptem,
melynek távoli szegletébe
felülről világosság szűrődött be .
Tapogatózva indultam
a pókhálós homályban
a derengő fény felé.

Egy csigalépcsőt vettem észre,
mely a szoba sarkából
felfelé vezetett.

lajtorján.
az égi
lassan
s elindultam
majd a másodikra,
az első lépcsőfokra,
Dobogó szívvel léptem

Honnan és miért?

Miért nem vagyok olyan,
mint mások?

Miért az érzékenység,
Miért a bántó csalódások?

Honnan a rezdülés,
mit megérezek?
Honnan a gondolat
és honnan a jel, amelyet értek?

Honnan jó,
miért kell,
miért van?
Egyre kevésbé értem
önmagam...

Égek

Égek és izzom;
mondd, miért?
Félek is titkon:
sors kísért?

Honnan e nagy tűz,
mi szítja?
Elmém oly gyakran
csitítja.

Nem lankad, újból
feléled.
Gyújtok, vagy magam
elégek.

Erő

Erő az, mit tudok, hiszek,
tenyeremen tüzet viszek.

Erő, mikor szikra lobban,
társam szíve ettől dobban.

Erő, mit már megszenvedtem,
megtanultam, immár bennem.

Erő, amit elfogadtam,
meghajolva, alázattal.

Erő, mi immár a részem,
nemcsak félig, de egészen.

Erő bennem csenddé vált,
csend az égre kiabált.

*

Ég válasza fuvallat:
erőt küldött, nyugalmat.

JÁTÉK A SZÓ

Cím nélkül

Nem könnyű
maradandót alkotni
a krumplipaprikás
kavargatása
közben.

Illúzió

ha van,
tévútra vihet,

ha nincs,
élsz,
de
minek?

Skálázás

Sárga Á-k:

Ábrándos páfrányok látványa vár,
hárfások táncából áradó báj.
Bálványok átlátszó bárkája száll,
vágyálmok áldásos tárháza: nyár!

Barna A-k:

Ballada halk szava bajjal jár,
Ballag a partra a balga pár.
Harang vad dallama zajjal száll:
Aranyhal habba csal, halva a lány.

Játék

Játék,
csak játék,
játék
a szó

Várj még,
ó várj még,
várj még,
ha jó.

Menj el,
most menj el,
menj el,
ha fáj.

Feledjük,
feledjük
örökre
már.

Kék pillangó

Nicsak, egy kék
pillangó
emlékképet
villantó:

Kék mezőn a
medúza,
búzavirág -
megússza.

Zöld tengerre
sólyom száll,
szárnya előtt
hódolnál.

Vörös égbolt,
rajta kék folt,
medúza és
sólyom száll...

...nyugtalanul
aludtál!

Metamorfózis

agyadban érzed, hogyan kerít hatalmába a szó,
sajátít ki, tesz magáévá,
hogyan érik ez a szerelem,
egyelőre még csak jegyesség,
későn jövő, megszenvedett, lassan érő szerelem,
kinyílik előtted, feltárja magát, beléd hatol,
kínálkozik, kér és símogat,
kicsit, még és teljesen,
minél mélyebbre hajolsz előtte, annál jobban átjár,

és szóvá leszel...

Szóvá lettem

Szóvá lettem, kiáltóvá,
érzelmedet kiváltóvá.

Jellé lettem, gondolattá,
elmédbe írt kódolattá.

Mondat lettem: szólítalak,
érintelek, hódítalak.

Vessző lettem, folytasd velem,
kövess engem, másik felem!

Ponttá lettem. Nincs tovább.
Várok reád odaát.

Csöndet érzek, tökéletest.
Állandó és átható test.

...

Könnyé lettem, sóhajtássá,
élet előtt főhajtássá.

Ihlet

Az ihlet
egy arany fénysugár,
melyre ha felszállsz,
röpít magával
a felhők fölé

TARTALOM

ELŐSZÓ	5
BENNREKEDT SZAVAK.....	6
BENNREKEDT SZAVAK.....	8
EGY IDEJE.....	9
TALÁN.....	10
EGYESÜLÉS A PILLANATTAL.....	11
SÚLYTALAN SZAVAK.....	12
HOGY VAGY?	14
HALLASZ?	15
SÚLYTALAN SZAVAK.....	16
LEVÉL	17
ÉLET-TÁNC.....	18
BÁLVÁNY	19
BŰN A SZÓ.....	20
RELATIVITÁS.....	21
CSÁBÍTÁS.....	22
CSÁBÍTÁS	24
A SÁTÁN MENYASSZONYA	25
BIZALOM.....	26
LELKEM MAJD NEM HALÁLA	27
MEGNYITOTT AJTÓ	29
FALAK.....	30
FALAK	32
IRÍGY LÁNY	34
AZ ÉN MAGÁNYOS OLDALAM	35
ELSZIGETELŐDÉS	36
HARMAT.....	37
FÉLEK.....	38
FÉLELEM	40
NEM!	41
LEVÁLÁS.....	42
MAMA.....	44
VOLTÁL.....	45
MAMA!.....	46
MAMA, NEHÉZ NEKEM.....	46
ÉNEKELJ, FIAM!.....	47
TÖBB EZ	48
NAGYKORÚSÁGI SZÜLŐI ENGEDÉLY	49
ÉRTED	50
INDULJ!	51
LEVÁLÁS	52
ÖCSIKE.....	53
A HETVENÖTÖDIK	54

VIGYÁZZ RÁM!	55
IZZÓ-HIDEG SZERELEM	57
EGYSZERŰ SZERELEM.....	58
KITÁRULKOZÁS.....	59
BILINCSEK NÉLKÜL	60
TIÉD?	61
VIGYÁZZ RÁM, S ÉN TÁNCOLOK	62
RAKJ ÖSSZE.....	63
LENNÉK.....	64
„AHOGY LESZ, ÚGY LESZ”.....	65
TÜNEMÉNY.....	66
RÉVÜLET.....	67
ALTATÓ.....	68
BEKOPOGTAM ÖNMAGAM KAPUJÁN	69
VÁRJ MÉG A PRÓFÉTASÁGGAL!	71
HA NAGY LENNÉK	72
TALÁLKOZÁS	73
VARIÁCIÓK EGY TÉMÁRA.....	74
BEKOPOGTAM ÖNMAGAM KAPUJÁN	75
HONNAN ÉS MIÉRT?.....	76
ÉGEK.....	77
ERŐ.....	78
JÁTÉK A SZÓ.....	79
CÍM NÉLKÜL.....	81
ILLÚZIÓ	82
SKÁLÁZÁS	83
JÁTÉK.....	84
KÉK PILLANGÓ	85
METAMORFÓZIS	86
SZÓVÁ LETTEM.....	87
IHLET	88

1952-ben születtem. Édesanyám korai elvesztése miatt nagyszüleim neveltek egy Makó melletti kis faluban, Földeákon. A tőlük hozott szeretet sokáig kísért és erőt adott, ám távozásukkal lassan fogyni kezdett, s én, bevallom, nem tudtam, hogyan, honnan pótolhatnám azt. Bizonyítani akartam az élet különböző területein, a sors szándéka azonban nem egyezett az enyémmel: eltüntette eredeti útjaimat, és egészen más felé sodort.

Én figyeltem, elfogadtam és elindultam...

Földeáki-Horváth Anna

*

Rendhagyó kötet *Földeáki-Horváth Anna* első verseskötete. Sajátos látásmód jellemzi valamennyi művét, akár versről, akár versprózáról van szó.

Szerzőjük megélt kételyeiről és megtalált kiútjairól ad számot, művei mégis mindanyiunkhoz szólnak saját kifejezési és látásmódjuk szerint. Mély érzelmeit legtöbbször szavak, verssorok mögé bújtatja a költő.

Bár a kötetből nem hiányzik a játékosság sem, mégis inkább fájdalmas hangulatúak ezek a versek, miközben – vagy éppen ezért? – az útkeresés izgalmasságát is magukban hordozzák.

Györgypál Katalin

1952-ben születtem. Édesanyám korai elvesztése miatt nagyszüleim neveltek egy Makó melletti kis faluban, Földeákon. A tőlük hozott szeretet sokáig kísért és erőt adott, ám távozásukkal lassan fogyni kezdett, s én, bevallom, nem tudtam, hogyan, honnan pótolhatnám azt. Bizonyítani akartam az élet különböző területein, a sors szándéka azonban nem egyezett az enyémmel: eltüntette eredeti útjaimat és egészen másfelé sodort.

Én figyeltem, elfogadtam és elindultam...

Földeáki-Horváth Anna

*

Rendhagyó kötet *Földeáki-Horváth Anna* első verseskötete. Sajátos látásmód jellemzi valamennyi művét, akár versről, akár versprózáról van szó.

Szerzőjük megélt kételyeiről és megtalált kiútjairól ad számot, művei mégis mindannyiunkhoz szólnak saját kifejezési és látásmódjuk szerint. Mély érzelmeit legtöbbször szavak, verssorok mögé bújtatja a költő.

Bár a kötetből nem hiányzik a játékosság sem, mégis inkább fájdalmas hangulatúak ezek a versek, miközben - vagy éppen ezért? - az útkeresés izgalmasságát is magukban hordozzák.

Györgypál Katalin